

Verhaal van Veronique

Workshop van Veronique en Marieke Silleviss Smitt

Greteke de Vries

In de kring zitten zo'n twaalf vrouwen, dicht bij Veronique en Marieke, in een tent, in een halve cirkel. Marieke Silleviss is vanuit de diaconie van de Protestantse Gemeente Utrecht predikant voor 'ongedocumenteerden' en kent Veronique ongeveer drie jaar. Veronique is sinds 2011 in Nederland.

Het uiterlijk van Veronique imponeert: jong, verzorgd, prachtig blauw en rood in haar kleren. Ze wil wel iets met styling doen als ze hier in Nederland aan de slag kan en dat snappen we! Ze imponeert ook met haar Nederlands. Samen met haar taalmaatje (een andere vrouw dan Marieke) heeft ze haar verhaal voorbereid. De reden voor haar vlucht wil ze niet vertellen. Later in het gesprek blijkt het typisch Nederlands om dat te willen weten, nieuwsgierig en direct als we zijn. Als je een vluchteling hulp wilt bieden, ga dan iets samen doen, maar niet vragen, zegt ze.

God heeft een belangrijke plaats in haar leven. Ze blijft geloven en bidden, wat er ook gebeurt. God heeft een plan voor haar, ze moet geduld hebben en sterk blijven. Vluchtelingen weten nooit waar ze heen gaan en komen steeds voor verrassingen te staan. Dat geldt ook voor haar. Zij blijft desondanks altijd positief. Ook als ze het niet voelt, dan nog. Want dan maak je iets positiefs bij anderen wakker en dan gebeuren er weer goeie dingen.

Afwijzing, detentie, illegaliteit

Na de afwijzing van haar asielaanvraag mocht ze niet in Nederland blijven en kwam ze in de illegaliteit. Ze werd opgepakt, zat negen maanden in detentie in Rotterdam. Ze ging er naar de kerk en naar de 'Crea'. Ze leerde breien en ging anderen helpen met breien. Vrijwilligsters van een kerk in de buurt brachten haar wol. Na die negen maanden werd ze geklinkerd, dat wil zeggen: met een dagkaart op straat gezet. Ze kreeg 28 dagen om het land te verlaten. Hoe je dat doet moet je maar uitvinden. Je bent afhankelijk van de hulp van particulieren en kerken.

Een vriendin die al vrij was en die ze op station Utrecht tegenkwam, bracht haar in contact met Huis Agnes, een particuliere instelling die illegale vrouwen en kinderen opvangt. Daar mocht ze blijven omdat de leiding haar zo positief vond. Ze leerde Nederlands, ging verder met breien en kwam in het bestuur van Huize Vrede in Utrecht, een opvang voor daklozen. Ze werkt ook bij Emmaüs, kleding sorteren, waar ze de wol die ingebracht wordt, mag meenemen, en doet mee met 'sisterhood' bij een kerk in Utrecht. Ze vindt het fijn als vrouwen iets aan een ander geven, daar wil ze bij zijn.

Sinds september zit ze in het Asielzoekerscentrum Zeist, in een nieuwe asielprocedure. In juni hoopt ze te weten of ze status krijgt. Andere vrouwen overkomt hetzelfde. Eerst wordt hun verhaal niet geloofd, daarna volgt detentie, dan de illegaliteit. Zeker zonder netwerk is dat heel moeilijk. En opgesloten worden in een detentiecentrum zónder dat je iets crimineels gedaan hebt is erg. De bewaking in die centra... ze heeft akelige dingen gezien, bijvoorbeeld visitatie. Gelukkig zitten er geen kinderen meer in detentie.

Toen ze in Nederland aankwam, hoopte ze op een oplossing. Maar die kwam niet. Nu heeft ze goede hoop. Het Rode Kruis is haar familie op het spoor. Contact is moeilijk omdat de familie geen telefoon heeft maar ze lopen geen gevaar. Ondersteuning en opvang van illegalen, bijvoorbeeld in een Wereldhuis, kan het beste met illegalen samen gebeuren. In reguliere daklozenopvang zijn er drank en drugs. Twee werelden!

Na een rondje 'talenten' stelt een van de aanwezigen voor te besluiten met een gebed voor Veronique en dat doen we. We vonden het een bijzondere ontmoeting.